

Publicerad 2014-09-29 00:19 av mariaao

fumlande och letande

I ett vakuum av hallucinationer, fångad av ett mörker.

Det börjar gå mot höst

Och det hände

Det var en sommar som försvann. En tid då vi levde, älskade, skrek och spenderade timmar i en dimma av lycka.

Och nu är tiden då vi minns, tiden då vi borde sitta nöja och belåtna.

Med solbrända armar runt myggbitna ben.

För det är nu som är nu. Det är nu det börjar gå mot höst

Och jag cyklar fortfarande runt som en smått galen person. Vinglar till och trampar på alldeles för snabbt.

Ett barn från Lund är alltid är barn från Lund

(parantes: internt skämt om vi som föds på cykelsadeln och tar över en liten stad som alltid invaderas av studenter – som betyder nya möjligheter. Vi som dag för dag erövrar vår stad med hjul och trampor och säger: det är vår tur nu).

På min cykel ständigt hög på livet och på nuet.

Och endorfiner från att bara finnas till

Och jag är fortfarande helt och hållet smått förälskad i två.

Fastän den ena är nästan glömd och den andre fortfarande inte ger mig mer än röda kinder av rodnad. Istället för röda kinder av stimulans. Istället för röda, svullna läppar av allt för många kyssar.

Men jag glömmer fortfarande bort mig själv. Jag hamnar – fortfarande - i ett tillstånd av chock.

För mörkret faller tidigt. Ja, för det börjar gå mot höst. Och jag sitter fortfarande still. I ett vakuum av illusioner, hallucinationer.

Och egentligen. Egentligen är jag kanske fortfarande ett litet barn på en liten cykel i en liten stad.

Egentligen.

Egentligen så sitter jag kanske fortfarande i ett fönster fem trappor upp och drömmer mig bort. Bort till andra dimensioner, till framtiden och till verkligheten.

Egentligen.

Borde jag kanske fundera på vad egentligen egentligen betyder.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren mariaio med Poeter.se id #48100 innehar upphovsrätten